

חלום וגורל

הגורש את משפריו אל בבותיה-תכלת,
יגוני אני נשא ואם יגאה במאד מאד.

(ד) לא ראתה חיל-הכאב אשר את שפתיו אָחו.
היא שמעה: "לים-נכאי לרצון יהי יגונך.
הוא יגנוו בתהומו, כי עצב-אמת הוא,
ונצנץ בו כנצנץ פנינה באשון צולת,
ושלל ניצוצות ימיז אל פני משפריים תועים.
אך דלי נא עוד ממקורך צליל-הכאב, גלדתי.
גללתי את האבן מעל בארץ אלקה,
מעמקים יכלו לאור ולחסד השמים."

גללתי. פתוחה בארי, מעל פיה את האבן
גללתי. ראה, מה מוֹנֵר! לאיש לא שחתי שיחי.
ואתה, אשר זה תמול-שלושום אלי נקרית
בלב אוֹקֵינוס, רק אחת התדפקת
על שערי לבי סגורים ומסגרים — ויפתחו.

חלום וגורל

בקוצות מאפילות עלי שחום עינים,
ברפיון האצבעות על משי-השמלה.
אך גע בקור-עצב אחד ופרש יגון בנפיו,
ואת גוזליו יעיר, והמה נהי בפלי.

היא בנה לאלם-שיחו וחגע ראשה בלאט
אל כתפו שהקיצה ממגע-שערה טוב.
ופיה דובב, כפי תפוש שנה, נטפי ניב
הזולפים פמר לדם ומגיבים ציצי אהב:

שמעתי נאם עיניך אשר לא גלה פיה.
מתחת לכתפיה וקופות יכרע לב
מכבד צללים. ואני את ראשי שח
על כתפה שמתי, אולי בתסודה תוכל שאה,
ולו לשעה הקל מעט את משא יגוני.
אשת-עצב אני ויד הגורל נחתה
על חיי לבלי חוס. הו יוכל ים הדני.

עאלוני בשל מה נאדשה בת-שירתי
אל נזרת שירה אחת. אל תבנית הסוגיה?

ואען כי עברי אנכי ובמצרי הגט
לחלום על מרחקים אורים למדתני אמת.

ועוד למדתני, להרבות גדרים, סגור-שמירה:
החי על פי ההלכה לכל פרטה, לכל סגנה,
בתחורין והי נפשו מצל ספק ודאגה,
שכינת שבת תשרה עליה ותפעמנה הוצירה.

ומה ארצי הנאהבה, הקמטנה עד לדמעות
אם לא סוגמה מרפנות, שיר-זקב נחמד?
בגבולותיה הצרים הגה יחלם עם גע ונר
לגל מסכת חיון למלא תבל בה תוצאות.

עברי אנכי ורגיל להתבונן למראית עין.
אך שורו נא אל תהום נמשי — שם קצה אני.

דעת הקהל

יהוא אשר סבל לאין חק — נקנף, נקנע אליה.
ולא לשוט לשון אחת, לשון קסמיפה או איזבל
כי לפולסי רבוא לשון, דמיון של הכל ולא הכל
אותו כם יך עדי הפך מדרך לפרסותיה.

וכן הקריב על מנבחי ועל מנבח בלנו
זה למען ימירפו נתנו לו מתוך צרות השן.
ונברותו המבטיחה נסתאבה ונתהי כאן
אך בעמים של הרחנים לצוארו הדקנו אנו.

אנו? אנו? בוז כי בוני עבדות בעל מקללת.
השפילתו בעינינו והיא לבד המילה דפי
בדמותו העלאית, מרעפת אצילות יופי —
סבבנוהו בכחשנו, בכת-אחוזקנו המסבלת.

ובעמדנו על דמו, מפי האכל, אל נשכחה
בבדי עזון משנה אנהנו, ידנו את הדם שפכה.

אֲנִי ה

עַל מִשְׁכְּבִי בַלַּיְלָה הִנֵּיעַתָּנִי אֲנִיָּה.
פְּלִטַת חֲלוֹן, בְּבֵית־שִׁכְנִים פְּתוּחָה.
וְאוֹלֵי נִשְׁאָה אֶל תְּנוּדָאֲנִי עַל בְּנִפְיֵרוֹת
מִבֵּית שְׁנִי, שְׁלִישִׁי. לֹא בָּבִי וְלֹא צְנוּחָה.
כִּי אֲנִי־תִעֲנוּת עֲרִטִילֶאֱיִת, הִדְמָכָאוֹב —
נִישְׁתַּתַּק כָּל יַעֲרֵה־נִינִי עַל רַחֲבֵה־שׁוֹאֵתוֹ.
הִבְהִין הַלַּיְלָה סָבִיב חֲדָרִי, כָּבֵשׁ נִשְׁיָמָתוֹ,
וְתִהְיֶי אֲנִי מִבְּמֶרֶת לְכָל רַחֲשֵׁי־הָרָחוֹב.
אֵךְ כָּל הַלַּיְלָה הֵן קָמָן הוּא מִהֲבִיל
אֲנִי־חַת אָדָם סוֹבֵל! לֵהָר הָאֲנִיָּה הַנֶּעֱלָמָה
הִנֵּתָה נִפְשֵׁי הַגּוֹת קֹשָׁה, נִפְשֵׁי הַמִּתְפַּעֲמָה:
הֵן כֹּה רַפִּים נִימְרֵה־לֵב, הֵן כֹּה עָרִין הָדָם —
תִּבְלֵ, תִּבְלֵ! הוּא, מָה עוֹלֵלָה לִי־צָר לֵב אָדָם?
וְיִמְצָאֵנִי שֹׁחַר קֶר לָבָן תָּרוֹן וְחֵלֵל.